

— Прекрасна си, Павлино! извика Арбуезъ съ погледъ който оплаши дѣвицата, но тя непосѣби да покаже че са е оплашила.

Тогази инквизиторътъ ѝ кимна да са приближи и да сѣдне до него. Тя сѣди на края на канапето и Арбуезъ възпріе пакъ строгата си физиономія.

— Донъ Фернандо де Казалла, измармора той; знаеш ли дѣвице, че сичката тѣзи фамилія е обвинена въ еретичество?

— Тя фамилія е и моята, преосвещенный, азъ съмъ стодена за Фернандо съ волята на баща му и съ моята. Ако той е осѣденъ, азъ една само милость ищя, да не преживѣя смъртта му.

— Ето пламенна любовь! рече инквизиторътъ; какво не быхъ далъ за да вдѣхна таквази.

Павлина си наведе очытъ предъ свещеника, който ѝ говорѣше по този начинъ...

— Клеветишь паметта на челоуѣка, който имаше свещенно званіе; пресѣче го предсѣдательтъ на сѣдовището.

— Не клеветѣхъ, превѣсходителный; рече Жозе, разказвамъ; ето истината. Нека ваше превѣсходителство благоволи да ма чуе до край.

— Туй е твое право; рече сѣдникътъ уважающъ законытъ на страната, които повелявахъ да са дава сѣка свобода на обвиненныя да са защитява.

Жозе поченъ:

— Познавашъ ли послѣдова Петръ Арбуезъ, че донъ Фернандо е осѣденъ за ближното *ауто-да-фе*, и че ще са тури подъ мѣкы?

Дълбоко постенванье изскочи изъ гърдытъ на бѣдната Павлина; мѣкытъ бѣхъ поужасны отъ смъртта!

— Що ти е дѣвице? попыта я инквизиторътъ.

— На мѣкы; превѣсходителный! Не казахте ли че долъ Фернандо ще са тури на мѣкы?